

Адвентистський ВІСНИК

№ 10 (328)
жовтень 2017

Бог є любов

R 500 РОКІВ
РЕФОРМАЦІЇ

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

Зустріч з Богом

Якщо відчуваєш, що не маєш навіть жменьки борошна чи краплі олії, — прийди до Того, у Кого є всі скарби Неба. Якщо відчуваєш, що маєш мало, Бог запевняє: «Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя здійснюється в немочі...» (2 Кор. 12:9). Якщо ж відчуваєш, що маєш багато, поділися з іншими, інакше зіпсується і замість користі завдасть непоправної духовної шкоди.

2

Что Бог может
совершить через
одного человека?

4

«Придет день
Господень, как
тать ночью»

10

Новини
Церкви

12

Навіщо ви
ходите
в Церкву

15

Зустріч з Богом

Коли людина смиренно, добросовісно і до кінця виконує свої обов'язки, одного дня на дорозі життя їй неодмінно з'явиться Господь.

Одна з таких зустрічей із Богом Ягве описана в 1 Цар. 17:10-16: *«І він устав та й пішов до Сарепти. І прибув він до входу міста, аж ось там збирає дрова одна вдова. І він кликнув до неї й сказав: "Візьми мені трохи води до посудини, і я нап'юся". І пішла вона взяти. А він кликнув до неї й сказав: "Візьми мені й шматок хліба в свою руку!" А та відказала: "Як живий Господь, Бог твій, – не маю я калача, а тільки повну пригорщу борошна в дзбанку та трохи олії в горнятті. А оце я назбираю два поліncia дров, і піду, і приготую це собі та синові своєму. І з'їмо ми, – та й померемо..." І сказав до неї Ілля: "Не бійся! Піді, зроби за своїм словом. Тільки спочатку зроби мені з того малого калача, і винесеш мені, а для себе та для сина свого зробиш потім. Бо так сказав Господь, Бог Ізраїлів: Дзбанок муки не скінчиться, і не забракне в горнятті олії аж до дня, як Господь дасть дощу на поверхню землі". І пішла вона, і зробила за словом Іллі, і їла вона й він та її дім довгі дні, – "дзбанок муки не скінчився, і не забракло в горнятті олії", за словом Господа, що говорив через Іллію».*

Жінка не шукала цієї зустрічі, бо вважала себе недостойною. У ній збулося біблійне пророцтво: *«Я прихилився до тих, що Мене не питали, Я знайдений тими, що Мене не шукали»* (Ісаї 65:1).

Як звали цю жінку? Що ми знаємо про її життя? У Біблії про неї дуже мало інформації. Тільки те, що вона – вдова, котра виховувала сина. Коли навколо добробут, вдовам усе одно живеться несолодко, а коли війни, голод і посуха, тоді існування стає вкрай нестерпним. Святе Письмо містить соціальні закони Ягве, тому 86 разів згадує про вдів. Наприклад: *«Жодної вдови та сироти не будеш гнобити; якщо ж ти справді гнобитимеш їх, то коли вони, кличучи, кликатимуть до Мене, то конче*

почую їхній зойк» (Вих. 22:21, 22). Бог виступає Захисником вдів і сиріт (див. П. Зак. 10:18). У храмі другу десятину мали їсти зокрема вдови та сироти (див. П. Зак. 14:29). Якщо людина забула снопа чи обривала оливки та виноград, то мала оббивати їх не до кінця, аби потурбуватися про вдів та сиріт (див. П. Зак. 24:19-21). У язичницьких країнах таких гуманних законів не було, тому життя було вкрай гірким і сумним. Саме християнство, коли поширювалося на нові території, давало певні права жінкам та дітям, які в дохристиянські часи у багатьох культурах були власністю чоловіків.

«Одні живуть за принципом – спочатку я, а рештки – Богові. Інші – найкраще Богові, а Він – з часом поверне найкраще нам.»

Ця вдова морально вже підготувалася до смерті й готова була припинити боротьбу, бо чимало з її рідних, мабуть, на той час померли голодною смертю. Та тут сталося несподіване. Бог показав Свою владу та всемогутність і на території Ваала. Відбулася дивовижна зустріч із незнайомцем біля воріт. Ворота були місцем суду, але тепер тут – порожньо.

Що вона там робила? Єврейське «кашаш» – збирала, іноді означає в алегоричному значенні збиратися з думками, приходити до тями. Вона думала про те, як далі жити? Цікаво, що на початку

цієї зустрічі Господь нічого не обіцяє вдові, а через Свого слугу щось просить у неї. Здоровий чоловік замість того, щоб допомогти, підтримати немичну від недоїдання вдову, дійшов до того, що від неї ще чогось просить! Я, можливо, б промовив: «Іди, звідси! Мабуть, голод забрав увесь твій здоровий глузд! Як це останньою жменю борошна та краплиною олії маю ділитися невідомо з ким, коли вдома голодна моя дитина?!» Вона, як і кожна мати, готова була віддати все рідному синові.

Ніколи не забуду того відкриття, що зробив для себе в 15-річному віці. Я добре знав з дитинства, що моя мати Юстина Дмитрівна не любить апельсини та мандарини, тому спокійно з'їдав їх сам. Лише в підлітковому віці виявив справжню причину: ми жили бідно, і мама не могла собі того дозволити, усе віддаючи єдиному синові. Такою ж самовідданою матір'ю була і ця вдова.

Коли вдома у вдови з їжі залишилося останнє, Ілля просить: спочатку мені, а потім синові. Що це? Прояв егоїзму та нестриманості апетиту пророка? Ні. Пізніше він іде 40 днів до Хориву і зовсім не їсть. Тут причина глибша. Бог через пророка випробовує віру жінки настільки, наскільки вона спроможна знести. Такий жертвний жест мав викликати подив і в Іллі, котрий здогадувався, як би вчинили в таких випадках його співвітчизниці.

Може здатися, що Ілля вже не так багато й вимагав. Зверніть увагу на його слова: *«...трохи води... шматок хліба... малого калача»*. Це не применшує подвигу віри цієї жінки. Моя бабуся розповідала, як гарно одягнені, колись заможні люди в голодні 30-ті роки минулого століття у м. Чернівці ходили по залізничному перону, збирали вугілля і клали його в рот.

У той час, коли люди втрачали розум від голоду, ця вдова виявила гостинність до чужинця. Богослови

сперечаються, чи служила вона Богові Ягве, чи ні. Вона знала Бога серцем, бо бездуховна людина не здатна на такий жертвний вчинок. Новозавітний принцип: **«Шукайте ж краще Царства Божого і Його правди – і це все додасться вам»** (Матв. 6:33).

Існують два класи християн: одні живуть за принципом – спочатку я, а рештки – Богові. Інші – найкраще Богові, а Він – з часом поверне найкраще нам.

1 У цій історії не порушено принцип Христа про «любов до ближнього, як до себе самого» (Матв. 22:39). Йдеться не про відбирання останнього, а про пріоритети: що має бути спочатку, а що – опісля. Подібно до новозавітної вдови (див. Луки 21:1-4), посвячення Богові було щедро винагороджене.

2 Коли людині легше віддати: коли вона має багато чи мало? Однаково важко й однаково легко. Бо жертвність залежить не від суми, а від стану серця того, хто жертвує. Небезпечно забути джерело наших матеріальних статків: **«І будеш ти пам'ятати Господа, Бога свого, бо Він Той, що дає тобі силу набуття потугу, щоб виконати Свого заповіта, якого присягнув Він батькам твоїм, як дня цього»** (П. Зак. 8:18).

3 Багатьом людям здається дивним заклик Господа до цілковитого посвячення. Та в житті вони дотримуються аналогічних принципів. Що б подумала дружина, якби чоловік промовив: «Мое серце, кохана, належить на усі 80 % тобі!» Ми б сяли від щастя: «80 % – у мене! Контрольний пакет на чоловіка належить мені!» Чи навпаки, нас би пронизувала думка: «А кому належать 20 % його серця?» Яким є наше посвячення Господу?

Розповідають притчу про курку та корову, що стояли обабіч дороги. Повз них втомлено брели мандрівники. Шкода стало курці подорожників, і вона запропонувала: «Давай нагодуємо їх яєчною з яловичиною!» На що корова промовила: «Це гарна ідея. Тільки з твого боку це буде пожертвування, а з мого – жертвоприношення».

Хтось обурюється: «Я ж віддав Тобі, Господи, 50 гривень! Що ще треба?» А дехто здивовано каже: «Я ж віддав жінці зарплату! Що їй ще треба?» А їй потрібна твоя любов. Її цікавить на-самперед: кому належить твоє серце?

4 Якщо бажаємо побачити Господні чудеса, пам'ятаймо біблійну формулу: віра + послух = чудо. Скептик говорить: «Не повірю, доки не побачу!». Бог відповідає: «Не повіриш? Не побачиш!». Варто навчитися довіряти Божому Слову,

коли ще немає зовнішніх ознак виконання обітниць. Бог бажає, аби ми дозволили Йому відкрити наші очі віри, бо лише тоді побачимо невидиме і дивовижне.

5 Бог зараховує акт віри як здійснене. «Вірою Авраам, випробовуваний, привів був на жертву Ісака, і, мавши обітницю, приніс однокрохотного» (Євр. 11:17). Хоча в останню мить рука патріарха була зупинена, Бог зарахував його бажання та рішення віри як здійснений вчинок.

« Жертвність залежить не від суми, а від стану серця того, хто жертвує. Небезпечно забути джерело наших матеріальних статків. »

6 Ти будеш відчувати вбогість, але не матимеш нестатку. Будеш почуватися бідним, бо відчуватимеш постійну залежність від Господа (вбогий духом). З іншого боку, ти – багатий, бо твої скарби цінніші за мільярди Біла Гейтса. Жодні обвали фінансових ринків не знецінять твої небесні внески.

« Якщо відчуваєш, що не маєш навіть жменьки борошна чи краплі олії, – прийди до Того, у Кого є всі скарби Неба. »

Чи замислювалися ви над тим, скільки вдова мала запасів під час голоду? Мабуть, п'ять мішків борошна, два блоки олії? Вона щоденно мала не більше жмені муки та трохи олії. Бог пообіцяв – «асер», що «не забракне», не буде нестачі, але не пророкував надлишок. Павло писав про це: **«А мій Бог нехай виповнить вашу всяку**

потребу за Своїм багатством у славі, у Христі Ісусі» (Филп. 4:19). Бог задоволення не примхи, а справжні потреби.

7 Ми ніде не зустрічаємо згадки, що вдова скаржиться та нарікає. Дух задоволення – це дух Неба. Якщо ми радіємо тому, що є, Бог дасть більше. Якщо ми маємо дар служіння, а невдоволено скиглимо: **«Я не хочу цим служити! Ти дай мені, Боже, більші дари – цілення чи пророцтва!»**, то за такого ставлення забереється і те, що є (див. Луки 19:22-26).

8 Іноді Бог в особі Своїх слуг про щось нас просить, а ми буваємо занадто зайняті власними справами – нам не до того. Вдова здобула неоціненний скарб – живого Бога Іллі. Це стало можливим завдяки довірі, послуху та гостинності. Бог Іллі став її особистим Богом.

9 Давньовірське дієслово «встав», іноді означає піднятися з руїн. Наша недовіра Богові – це руїни віри. Він хоче нас відновити та підняти з духовного занепаду до повноцінного християнського життя.

10 Вдова безіменна, бо уособлює в собі усіх, хто безумовно довіряє Богові за найскрутніших обставин.

Якщо відчуваєш, що не маєш навіть жменьки борошна чи краплі олії, – прийди до Того, у Кого є всі скарби Неба. Якщо відчуваєш, що маєш мало, Бог запевняє: **«Достить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя здійснюється в немочі...»** (2 Кор. 12:9). Якщо ж відчуваєш, що маєш багато, поділися з іншими, інакше зіпсується і замість користі завдасть непоправної духовної шкоди.

Візьмемо приклад із вдови: вона мала усе, що віддала, бо віддала усе, що мала.

Ігор Корещук

Что Бог может совершить через ОДНОГО человека?

Так может оказаться, что в общине, где вы являетесь членом церкви, вы – один, кто желает изменений, возрождения и активизации миссионерского служения. Так может оказаться, что в городе, в котором вы живете, вы – единственный адвентист. Так может оказаться, что на предприятии, на котором вы трудитесь, вы – единственный адвентист. Что делать в этих случаях?

Может ли Господь что-то совершить через одного человека? Один в поле не воин?! Может ли Бог использовать одного человека, чтобы зажечь к жизни церковь? Может ли Бог использовать одного человека, чтобы пробудить народ? Может ли Бог использовать одного человека, чтобы пробудить проповедью Евангелия весь город?

Библейский ответ на все эти вопросы – да! Бог может сделать это даже через одного человека. У Бога и один человек в поле воин! Обратимся к Библии и рассмотрим несколько примеров:

Гедеон (Суд. 6-7 главы)

Господь использовал простого человека, который был достаточно смирен, имел веру и Бог был с ним. Невероятная победа Божья началась в сердце одного человека, который был равнодушен к духовному состоянию народа. Гедеон проявляет послушание, мужество и энергичность. Все началось с одного человека, который провел реформу в собственной жизни и семье.

Где Гедеоны сегодня? Кто будет человеком, подобным Гедеону?

Давид (1 Цар. 17 глава)

Давид, будучи совсем молодым человеком, оказался впервые на поле битвы. Это была реальная, настоящая война. Когда враг день и ночь сражал имя живого Бога, сердце Давида не выдержало, и он вступил в бой с Голиафом. Результат вам знаком. Давид одержал победу и изменил ход истории собственного народа благодаря вере, смелости, использованию божественных орудий и предварительной подготовке в родительском доме (послушание, добросовестное выполнение домашних обязанностей). Великая победа и освобождение начались с одного молодого человека.

Есть ли Давиды в нашей церкви? Кто будет Давидом сегодня?

Ионафан (1 Цар. 14 глава)

«Ибо для Господа нетрудно спасти через многих сих немногих». Это слова героя веры Ионафана, в которых

сконцентрирована вся вера в Бога. Через этого человека Господь даровал невероятную победу во время духовного кризиса в Израиле. Господь готов действовать через одного человека.

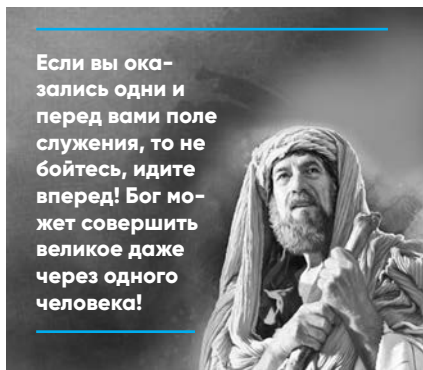
Кто будет Ионафаном в нашем народе?

Иона

Несмотря на некоторые проблемы Ионы, Бог все же использовал его свидетельство в проповеди в огромном мегаполисе того времени. Иона в одиночку обошел весь город и проповедовал весть о грядущем суде. И вся Ниневия покаялась. Мы сегодня нуждаемся в таком вестнике. Сегодня на Земле есть много Ниневий, в которых Иона пока еще не проповедовал.

Кто будет сегодня Ионой (в позитивном смысле слова, когда он повиновался Богу)?

Если вы оказались одни перед вами поле служения, то не бойтесь, идите вперед! Бог может совершить великое даже через одного человека!

Исбосеф Ахаманитянин, Елеазар, сын Додо и Шамма, сын Аге (2 Цар. 23 глава).

Весьма редкие и труднопроизносимые имена, но это герои веры, мужественные и храбрые люди Давида, которые в одиночку совершали по-человечески невозможные вещи. «Вот имена храбрых у Давида: Исбосеф Ахаманитянин, главный из трех; он поднял копье свое на восемьсот человек и поразил их в один раз. По нем Елеазар, сын Додо, сына Ахохи, из трех храбрых, бывших с Давидом, когда они порицанием вызывали

Филистимлян, собравшихся на войну; израильтяне вышли против них, и он стал и поражал Филистимлян до того, что рука его утомилась и прилипла к мечу. И даровал Господь в тот день великую победу, и народ последовал за ним для того только, чтобы обирать убитых. За ним Шамма, сын Аге, Гараритянин. Когда Филистимляне собрались в Фирию, где было поле, засеянное чечевицею, и народ побежал от Филистимлян, то он стал среди поля, и сбег его, и поразил Филистимлян. И даровал тогда Господь великую победу» (2 Цар. 23:8-12).

Находясь в меньшинстве, в одиночку, эти великие люди совершали дело Божье. И Господь совершал чудеса, используя одного человека.

Кто будет сегодня тем человеком, через которого Господь начнет совершать чудеса?

Павел

Великое совершил Господь через этого человека, который был гонителем церкви, воевал против Христа, который в своем фанатизме гнал и убивал людей. Но когда Савл встретился с Иисусом Христом, то стал совсем другим человеком. Он работал в команде и с церковью, но как многое Господь совершил через Павла, когда он оставался один.

«Итак, идите, научите все народы, крестя их во имя Отца и Сына и Святого Духа, уча их соблюдать все, что Я повелел вам; и се, Я с вами во все дни до скончания века»

(Мф. 28:19-20).

Братья и сестры, дорогие читатели, мы не одни на поле битвы. Мы не в одиночку совершаем служение. С нами Бог! Если вы оказались одни и перед вами поле служения, то не бойтесь, идите вперед! Бог может совершить великое даже через одного человека! Вы можете быть этим человеком!

Леонид
Рутковский

ВЕЛИКИЕ МЕЛОЧИ

Как вы относитесь к людям, которые придают большое значение мелочам? Иногда мы считаем таких мелочными. Какие ассоциации вызывает у вас эта характеристика?

Вряд ли кто-нибудь желает, чтобы его воспринимали как человека мелочного, поскольку данное определение имеет скорее негативный оттенок, нежели позитивный. Между тем Священное Писание очень часто обращает наше внимание именно на вещи, кажущиеся нам мелочами – незаметными, мелкие дела, которые в конечном счете показывают, что представляет из себя человек. Библия неоднократно говорит о верности «в малом», в мелочах, и только ею проверяется способность человека быть верным в чем-то большем (см. Лук. 16:10). Апостол Павел призывал христиан даже такие заурядные действия, как питье и еда, совершать во славу Божию (см. 1 Кор. 10:31).

Все большое начинается с малого, хотя, конечно, не каждая мелочь приводит к чему-то великому. Сложность заключается в том, что сразу разглядеть величие в малом очень трудно. Поэтому на такие дела Христос призывает нас смотреть глазами веры и относиться к самому маленькому поручению или просьбе как к чему-то значительному.

В Библии записано несколько историй о том, как одна, казалось бы, незначительная просьба привела к великим последствиям. Одна из этих историй – о поиске жены для Исаака. **«И побегал раб навстречу ей, и сказал: дай мне испить немного воды из кувшина твоего»** (Быт. 24:17). Те, кто знаком с библейским повествованием, знают, что за этой просьбой скрывалось серьезное условие, которое раб Авраама поставил Господу. Ревекка, пришедшая к колодцу, даже не предполагала, что ее ожидает в результате встречи с этим незнакомцем: разлука с родительским домом, брак с очень богатым и благородным человеком, долгая и счастливая жизнь с ним... Она не знала, что у нее родятся близнецы, от которых произойдут два великих народа. Ей было не известно, что ее имя войдет в родословие Самого Христа, и она даже не думала, что спустя тысячи лет о ней будут говорить, ею будут восхищаться, читая ее историю в Библии. Всего этого Ревекка не знала. Все перечисленные события должны были произойти с ней при условии, если она правильно отнесется к простой просьбе незнакомца ей человека.

«Она сказала: пей, господин мой. И тотчас спустила кувшин свой на руку свою и напоила его. И, когда напо-

ила его, сказала: я стану черпать и для верблюдов твоих, пока не напьются» (Быт. 24:18, 19). Поставьте себя на место этой девушки. Когда вы в последний раз водителю, попросившему воды, чтобы вымыть руки после ремонта машины, предлагали помыть и саму машину? «Разве я должен или должна это делать?» – скорее всего, подумаете вы.

Суть поступка Ревекки заключается в том, что она за много веков до того, как прозвучали слова Христа: **«И кто принудит тебя идти с ним одно поприще, иди с ним два»** (Мф. 5:41), согласна была идти и три, и четыре поприща, и, главное, без принуждения. Ревекка всегда готова была сделать больше, чем ее просили. Эта история – о том, как Бог отвечает на молитвы Своих верных слуг. Он не оставляет их один на один с неразрешимой проблемой. Но, отвечая на просьбы одних, Бог учитывает права, желания и жизненные ценности других.

Раб Авраама обратился к Богу с серьезной просьбой. Ему необходимо было привести жену своему господину – жену, достойную сына обетования. Это действительно должна была быть женщина с благородным характером и самыми лучшими женскими качествами, и он твердо верил, что если Господь приведет к колодцу девушку-невесту, то она действительно будет соответствовать его молодому господину. Исаак мечтал именно о такой жене. Ревекка и понятия не имела, что в тот вечер, когда к ней обратился усталый путник, решалась ее судьба. Она не предполагала, что от ее действий, выходящих за рамки выказанной просьбы, зависит ее будущее. Она не готовилась к этой встрече, ее никто ни о чем не предупреждал. Там, у колодца, девушка вела себя естественно – так, как вела себя вчера и третьего дня. И благодаря этому естественному желанию сделать немного больше, чем ее попросили, она приобрела для себя великое благо.

Каждый день мы встречаем на своем пути десятки, даже сотни мелочей – незначительных дел, требующих от нас определенного отношения. Некоторые из них мы выполняем автоматически, не задумываясь. Другие остаются в пренебрежении как не стоящие внимания. Многие незначительные дела совершаются соответствующим образом – с минимальными затратами времени и сил. Одному Богу известно, сколько чудесных

великих событий, возможно, прошло мимо нас только потому, что какое-то маленькое дело так и осталось в категории «мелочей».

Есть по крайней мере три причины, объясняющие, почему мы должны быть весьма внимательны к незначительным поступкам:

1) Мы не знаем, когда Бог попросит у нас «глоток воды» – утром, днем, а возможно, Он разбудит нас ночью. Это может произойти в любое время, в нынешнем году или через несколько лет.

2) Мы не знаем, кто будет просить. Ревекка не знала, кто этот господин, обратившийся к ней с простой просьбой. Вдова из Сарепты Сидонской тоже не знала, что просящий у нее пить человек – это Божий слуга. Самарянка вначале не ведала, что попросивший у нее воды еврей – Сам Мессия.

3) Мы не знаем причину, в силу которой нам нужно выполнить то или иное действие. Если бы у раба Авраама не было поручения найти Исааку невесту, скорее всего, он не обратился бы к Ревекке. Их встречу нельзя назвать случайной. Вдове из Сарепты тоже не были известны причины, по которым пророк обратился именно к ней, но из последующих событий видно, что и ее интересы были учтены. Не осознавала истинной причины происходящего и самарянка. Она не знала, Кто общается с ней, но не отвергла предоставленную ей возможность.

Мир, в котором мы живем, делает основную ставку на нечто великое и грандиозное. Если концерт – то настоящее шоу, если магазин – то супермаркет, если автомобиль – то абсолютная роскошь. К сожалению, только такой подход считается современным и достойным уважения.

За шумом и грандиозностью великих свершений часто не слышно слабого голоса простых незначительных дел. Все они «свалены» в груды вместе с другими мелочами, не стоящими нашего внимания. Христианская церковь, испытывая сильное давление со всех сторон, тоже порой готова в угоду великому забыть о малом. И лишь Христос, останавливая нас, выдергивая из потока суеты, напоминает: **«Так как вы сделали это одному из сих братьев Моих меньших, то сделали Мне»** (см. Мф. 25:40), или: **«Кто напоит одного из малых сих только чашею холодной воды, во имя ученика, истинно говорю вам, не потеряет награды своей»** (Мф. 10:42).

Так пусть же Бог поможет нам уделять достойное внимание кажущимся жизненным мелочам, ведь из них постепенно формируется великое дело веры, которому «предстоит великое воздаяние» (Евр. 10:35).

**Алла
Алексеевко**

КРИЗИ ЖИТТЯ

Яким чином Бог пробуджує в нас духовну спрагу? Як Він привертає до себе нашу увагу? «Коли серце наповнене самозадоволенням і стурбоване поверхневими земними речами, Господь викриває і карає, щоб люди могли прокинутися до усвідомлення свого істинного стану»

(Рев'ю енд Геральд, грудень 22, 1885).

Кризи життя – це обраний Богом інструмент, щоб пробудити спрагу в людському серці. Результатом криз будуть запитання, на які люди не в змозі відповісти, і біль, який вони не в стані зцілити.

КРИЗА № 1 – Втрата всього

Втрата «улюбленої речі», надії, мрії, здоров'я, відносин, можливостей, близьких людей, які, як ми думали, визначають, наповнюють нас, викликають у нас почуття щастя, можуть викликати у людини кризу. У серці виникають запитання, на які ніхто на землі не може дати відповідь. І як наслідок невтішний біль.

Деякі не зможуть поглянути вгору до тих пір, доки не будуть укладені навізнаки. Коли людина відчуває розчарування і самотність, її очі шукатимуть щось більше, ніж своє власне «я», більше, ніж може запропонувати цей світ. Тільки в стані безпорадності деякі люди будуть готові прийняти руку допомоги. Саме тоді вони зможуть упевнитися в силі Божих обітниць, Його любові і всемогутності. У такому стані людина може відчувати духовну потребу і спрагу. Виникає потреба в живих і реальних відносинах

з Богом. Коли серце вільне від егоїстичного «я», скинуті ідоли душі, утворений вакуум заповнюється Духом Святим. Після цього зникає апатичність і ворожість.

Самсон, цар Манасія, Яір – це яскраві біблійні приклади людей, які пережили таку кризу.

КРИЗА №2 – Надбання всього

Людина піднімається по схилу гори, підкорює вершину, насолоджується хвилиною перемоги, але що дали? Соломон пережив цю кризу. У своєму житті він досяг найвищих вершин багатства, слави, відносин, задоволень. Проте, переживши кризу придбання всього, він усвідомив, що це лише гонитва за вітром (див. Книгу Еклезіаста).

КРИЗА № 3 – Відкриття Богом суті гріха

Перебуваючи в Едемському саду, Адам і Єва послухали сатану і згрішили. Спо-

чатку вони відчули дивне збудження, переживаючи новий досвід. Вони не бачили гріха і не мали потребу в Божому прощенні. Тоді Бог прийшов в Едемський сад і заговорив з ними. Коли перші прабатьки почули голос Божий, вони побачили себе в правдивому світлі й усвідомили, що були голими. Адам і Єва відчували страх, сором і почуття провини. У безвиході вони втекли та сховалися. Слово Боже відкрило причину їхньої кризи.

«Якщо не привернути до себе увагу людей, то будь-які зусилля в роботі з ними виявляться марними. Слово Боже не зрозуміють неухважні. Необхідно ясне «Так говорить Господь»,

«Спрагли серця шукають миру, прощення й істини, але не можуть знайти цього в фальшивих доктринах або лицемірному житті.»

щоб привернути їхню увагу. Нехай люди побачать, що їх засуджує і звинувачує Біблія, а не уста людські, що вони стоять перед судом вічної справедливості, а не перед земним судом. Коли ясна, разюча істина Біблії розкривається перед людьми, вона перемагає їхні усталені звичаї та бажання, що давно сформувалися й оберігаються ними. Тепер вони викриті, тому відчувають особливу потребу в вашій пораді, схваленні та молитві» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 424-425).

Для того щоб люди могли почути Святе Письмо, нам необхідно читати, цитувати Слово Боже. Ми повинні йти у світ, який перебуває у гріху. Нам слід проголошувати Євангеліє. Щоразу, коли ми ділимося біблійними істинами, Бог звертається до людського серця. Говорити Слово Боже необхідно з любов'ю. Проте водночас не забувайте, що любов без істини викличе апатію і байдужість. Ось декілька шляхів, слідуючи якими, ми можемо здійснити це: ділитися особистим свідченням, надсилати листи, молитися з людьми, відвідувати людей, поширювати друковані матеріали, запрошувати на семінари та євангельські програми. Чуючи Благую вістку, люди можуть тікати, ховатися, відчувати сором і докори сумління. І все ж ми повинні говорити, щоб людина почула Слово Боже, здатне викликати важливу кризу в житті, що веде до спасіння.

Біблійні приклади людей, які пережили цю кризу, – Закхей, багатий юнак з історії Євангелія.

КРИЗА №4 – Пошуки Бога

Коли люди переживають біль втрати або розчарування, вони починають ставити

релігійні запитання: «Де Бог? Чому це сталося? Чи є Хтось, здатний мені допомогти? Що далі? Це все? Невже немає нічого, що могло принести задоволення? Чи є щось більше? Чи є Хтось, здатний підняти мене вище?». Такі люди звертаються до релігії, церкви. Вони вивчають духовну літературу і дивляться на життя членів церкви. Зовнішня релігійність їх не задовольняє, не дає відповідей, які не зцілює серце. У людей з'являється потреба побачити істинний характер Ісуса Христа в житті Його послідовників. Спраглі серця шукають миру, прощення і істини, але не можуть знайти цього в фальшивих доктринах або лицемірному житті.

«В особі кожного зі Своїх дітей Ісус посилає «лист» світові. Якщо ви – послідовники Христа, то Він посилає через вас «лист» у місто, сім'ю, на вулицю, де ви живете. Поселившись у наших серцях, Ісус палко бажає відкритись через нас тим, котрі ще не знають Його, не читали Його Слова, не чули Його голосу, яким Він звертається до них з кожної сторінки Біблії; котрі ще не пізнали Його любові, яка виявляється у Його діях. Якщо ви – справжні учні Ісуса, то, можливо, ті, котрі ще не розуміють Слова Божого, придуть через вас до пізнання Його доброти та любові і присвятять себе на служіння Йому» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 115).

Сатана намалював світу неправдивий «портрет» характеру Бога. Послідовники Ісуса Христа повинні відкрити істинний характер Творця. Люди повинні побачити в нас світ, чистоту, сенс життя, радість у тому, що ми маємо справжнього Друга.

Яскравим біблійним прикладом людини, яка пережила подібну кризу, є навернення Савла.

Чотири кризи покликані пробудити в серці людини духовну спрагу. Беручи участь у житті навколишніх людей, ми можемо допомогти їм подолати ці кризи і прийти до Ісуса. Криза в житті людини – це та унікальна можливість посіяти Слово Боже в розумі людей і звернути їхній погляд на Спасителя.

ВНЕШНЕЕ СВИДЕТЕЛЬСТВУЕТ О ВНУТРЕННЕМ

«Да будет украшением вашим не внешнее плетение волос, не золотые уборы или нарядность в одежде, но сокровенный сердца человек в нетленной красоте кроткого и молчаливого духа, что драгоценно пред Богом»

(1 Пет. 3:3, 4).

На протяжении человеческой истории почти в каждой культуре использовались маски – как элемент обряда, традиции, обычая или ритуала. Историки и коллекционеры, изучающие и собирающие маски, считают, что за их использованием – будь то театральные маски, произведения искусства или религиозные символы – стоит несколько принципов. Для одних маска отражает внутреннее содержание личности. Другие используют маски, чтобы показать не только род занятий и политические убеждения, но и религиозный статус. Третьи стараются выразить с помощью маски то, кем хотят быть.

Перенесем эту концепцию на человеческую личность. Состояние сердца и ума человека находит выражение в его регулярной повседневной маске или внешнем виде. То, как мы одеваемся и выглядим, признаем мы это или нет, в большинстве случаев является внешним свидетельством того, что происходит внутри нас. Такие корпорации, как IBM, имеют свой кодекс одежды. Почему? Они хотят, чтобы мир знал: их организация – солидная, высокоэффективная и заслуживает доверия, поэтому каждый ее работник должен отражать эти качества и быть достойным представителем своей компании. Даже специалисты,

ремонтирующие оборудование в офисах, одеваются консервативно. Они знают, что их внешний вид создает или разрушает доверие к компании, которую они представляют.

А как насчет нас, христиан, ожидающих возвращения Господа? О чем свидетельствует наша одежда миру? Что мы говорим Богу нашим внешним видом? У нас есть преимущество привести наш внешний вид в соответствие с тем, чего желает от нас Господь. Кроме того, если мы имеем с Ним сходство в такой черте, как «кроткий молчаливый дух», это проявится и внешне, что станет «драгоценным» в Его очах.

Поссорились?

Поссорились? И дуешься еще?
Твой выбор! Только мой тебе совет:
Когда ты на кого-то держишь зло,
Представь, что человека больше нет...

Что он исчез. Не будет никогда
Как прежде видеть, чувствовать, дышать...
Он больше не услышит те слова,
Которые ты так хотел сказать.

И будет все равно, кто виноват:
Ничтожной станет ссора в этот час!
«Прости» на ветер сотни раз подряд...
Ну, что же ты? Не лучше ли сейчас?

Нам нужно научиться просто жить.
Жить с желанием все вновь начать сначала.
А, знаешь, чтобы искренне любить
Так много времени и так ничтожно мало!

Обиду держишь? Дуешься еще?
Твой выбор! Только мой тебе совет:
Когда ты на любимых держишь зло,
Представь, что их на свете больше нет...

Настя Прилепа

Что дает бегство от Бога?

(Книга пророка Ионы, главы 1, 4)

Книга Ионы довольно необычна. Одна из ее особенностей – личный аспект, поскольку на ее страницах мы сталкиваемся лицом к лицу со своими собственными проблемами. Повествование об Ионе дает нам возможность увидеть, с одной стороны, действия, лежащие на поверхности нашей жизни, с другой – глубину нашей внутренней борьбы, влияющей на отношения с Богом.

Эта книга несколько отличается от книг других пророков. Во-первых, вместо пророчеств мы видим историю, рассказанную самим Ионей. Во-вторых, в ней повествуется о парадоксальной ситуации – еврейский пророк идет в языческую страну, то есть израильтянин призван стать «иностранным миссионером». И в-третьих, в этой книге ярко представлены взгляд Бога на происходящее, Божья благодать и Его сострадание, то есть кратко изложена суть Нового Завета.

Книга Ионы написана в форме исторического повествования. В ней рассказывается о том, как Бог может изменить сердца неверных людей – целого народа и Своего сомневающегося слуги. Если мы, подобно Ионе, склонны к бегству от Бога, нам необходимо помнить следующее:

- **Бегство происходит из-за искаженного восприятия происходящего (см. Иона 1:1-3)**

Не важно, почему мы бежим, – наше восприятие происходящих событий искажается по причине сильного эмоционального воздействия. Если мы позволяем нашим эмоциям решать за нас, мы теряем способность воспринимать проблему с Божьей, библейской точки зрения. Возможно, Иона частично соглашался с мнением Бога относительно Ассирии, однако он не был столь сострадателен к этому народу. Так почему же Иона ослушался Бога? Ответ записан во 2-м стихе 4-ой главы. Бог послал Своего пророка нести весть жителям Ниневии, но Иона знал, какому Господу он служит, – этот Бог избавил бы людей от смерти, если бы они покалялись. А в таком случае, считал Иона, он выглядел бы глупцом и лжепророком. Именно по этой причине он был против Божьего повеления.

- **Божья любовь гарантирует, что Он придет и заберет нас (см. Иона 1:4,5)**

Иона намеренно проигнорировал призыв Бога (ст. 1 – призыв, ст. 4 – шторм, ст. 6 – ответ капитана, ст. 7 – языческий ритуал, ст. 8 – упрек со стороны язычников). Бог проявил милость к Своему слуге, когда стал искать его, чтобы тот долго не пребывал в своем грехе (ст. 4). Господь позволил пророку столкнуться с последствиями его выбора, однако при этом неотступно следил за ним. Бог – добрый Отец, ожидающий обращения Своих блудных детей (см. Лк. 15).

Когда мы игнорируем Господа, наша способность слышать Его голос ослабевает, и тогда нам сложно дать правильный ответ и принять верное решение. Мы становимся бесчувственными к Божьей работе (см. ст. 5).

- **Разрушенные отношения с Богом ведут к определенным последствиям (см. Иона 1:6,7)**

Иона пытался избежать ответственности, однако последствия разрыва его отношений с Богом пришлось испытать на себе другим людям (см. ст. 5). В представлениях финикийских мореплавателей их божества обладали силами, умиротворяющими море, но эти силы нельзя было каким-либо образом «приручить», чтобы избежать постоянной угрозы шторма.

Таким образом, море, которое человек не властен был контролировать, являлось воплощением хаоса и беззакония. Эти моряки понимали простую причинно-следственную связь между тем, что происходило на море, и их собственными поступками. В древней культуре было великое множество богов, поэтому каждый моряк зывал к своему. Ответ капитана соответствовал философии того времени, когда считалось, что важную роль играет количество молитв. В политеистической системе было сложно понять, чей бог в данный момент недоволен, поэтому приходилось обращаться ко всем богам сразу.

Важная истина заключается в том, что любые наши поступки влияют на окружающих людей.

- **В жизни человека наблюдается определенная последовательность (см. Иона 1:8-10)**

Моряки обступили Иону. Посыпались вопросы. Языческие боги были, в основ-

ном, аморальны, и их гнев мог обрушиться либо на тех, кто сознательно грешил против них, либо на любого, кто им по неизвестным причинам не нравился.

Эти моряки были поражены действиями Ионы. Они узнали, что он убежал от Бога. В страхе они обратились к нему с вопросом: «Что ты сделал?»

Разве Господь заставляет вас бежать? Разве Он плохо относился к вам – строго, сурово, недружелюбно? Неужели Бог не заслуживает вашего доверия? Разве Он не верен Своим обещаниям?

Правильной реакцией Ионы стала бы исповедь, ведь проблема была в нем, а не в Боге. Подобное происходит, если мы бежим от своего Творца. Даже те, кто плохо разбирается в духовных вопросах, видят связь между поступками и результатами выбора.

- **Эффективные способы решения проблем (Иона 1:11-16)**

Из-за своей беспечности Иона утратил духовную проницательность (см. ст. 5, 8, 11). Он не знал, что делать или в каком направлении двигаться. Он попытался найти выход, используя «религиозный» метод (см. ст. 12) – прыгнуть в море; моряки же предпочитали «человеческий» метод (см. ст. 13) – усиленно грести. Но единственным верное решение всех подобных проблем – прийти к Богу, вернуться на «стезю правды» (Пс. 22:3). Это путь, по которому вас поведет Сам Господь. Но Он не сможет этого сделать, если вы упорно продолжаете идти дорогой греха.

Побег от Бога не облегчает жизнь

Ионе пришлось заплатить за путешествие на том корабле. За уход от Бога всегда нужно платить. Когда вы убегаете от Него, дьявол всегда пытается увести вас дальше, чем вы хотите, заставляет вас сомневаться дольше, чем вы намерены, вынуждает заплатить больше, чем вы думали.

Иона поднялся на судно один. Он один купил билет. Он в одиночку зашел на борт и столкнулся со штормом. Каким образом побег от Бога облегчает вам жизнь? Это приносит вам мир, радость или надежду, которую Бог обещает Своему народу? Или, напротив, в вашей жизни усиливается волнение и возрастает тревога?

Если вы поняли, что проблемы и переживания в вашей жизни связаны с тем, что вы выбрали рейс на «Фарсис», не ждите, когда начнется шторм!

ЛЮБІТЬ ВОРОГІВ ВАШИХ

Слова Ісуса Христа про любов до ворогів часом викликають подив. Як полюбити людину, яка «витончено» знущується над тобою і хоче тебе вбити? На жаль, не кожному віруючому вдається у своєму характері виховати подібні риси. Часто згадую історію, яку розповів мені мій покійний батько, учасник Великої Вітчизняної війни.

«Із завданням від командування дивізійної розвідки я прибув на окуповану територію Білорусі, на станцію Барановичі. Господар явочної квартири виявився зрадником. У результаті – полон. Концтабір, у якому я опинився, був розрахований на 1000 військовополонених.

Усі військовополонені, і я в тому числі, вважали, що робота в таборі – це наша необхідність, і якщо вже ми тут опинилися, то з цим доведеться змиритися. І яке ж було наше здивування, коли військовополонений № 709 з шостого барака відмовився вийти на роботу в суботу. І не за таку провину німці розстрілювали полонених. Проте його не розстріляли. Виявляється, полонений № 709 відмовився від роботи в суботу, бо був віруючим і суботу вважав Божим святим днем згідно з Божим Законом.

Комендант табору майор Крюгер вирішив вибити з нього «негативні переконання». Для цього перед усім табором була встановлена спеціальна шибениця, на яку і підвісили за руки, зв'язані за спиною, полоненого на чотири години. Через 30 хвилин від таких тортур відключається свідомість. А що буде через чотири години? Кожні 30 хвилин його опускали, обливали холодною водою, давали п'ять хвилин перепочинку і знову підвішували. Через чотири години його кинули в барак.

Хоч у нас були табірні номери, я все ж дізнався, що полоненого № 709 звали Андрієм. Родом він був із Білорусі. Ми всі були переконані, що наступної суботи разом з усіма Андрій вийде на роботу. Та коли він знову в суботу не зробив цього, майже всі полонені були шоковані. Дехто говорив, що в нього міцна віра в Бога і він навіть ціною власного життя не порушить Божий Закон. Майор Крюгер захопився цим нерівним двобоєм. Після кожної тортури 26-річний хлопець виживав.

Одного разу комендант підійшов до нього і сказав: «Зараз я твій бог, і ти вийдеш з цього табору тільки в могилу». Андрій спокійно відповів: «Коменданте, якщо моему Богові буде завгодно, то Він виведе мене з цього табору вашою власною рукою». Ця відповідь розсмішила не тільки Крюгера, а й усіх німців.

На території табору була велика цегляна будівля старої котельні, яку вирішили реконструювати під майстерню для німецьких автомобілів. Заважала висока труба діаметром півметра і заввишки 30 метрів. Її вирішили демонтувати. Для цього прибрали майже всі розтяжки, які утримували трубу у вертикальному положенні, залишивши тільки три нижні. Трубу чомусь залишили на певний час у спокої. Поруч із цією будівлею вже був розчищений просторий майданчик, на який нас виводили для шиккування.

Цього дня нас вишикували відразу після обіду. Був сонячний день. Німці один за одним піднімалися на постамент і зачитували накази. Нарешті на постамент піднявся Крюгер і з гучномовця пролунав його голос. На небі сяяло сонце, але на коменданта табору падала тінь від труби. І раптом тінь труби почала зменшуватися. Це помітив і Андрій № 709. Він зрозумів, що ослаблені розтяжки не витримали і труба почала падати. І якщо тінь від труби не йде в бік, а тільки зменшується, то вона впаде прямо на коменданта табору. Цього поки ніхто не бачив, труба була збоку, а всі дивилися вперед. Полонений № 709 зірвався з місця і кинувся в бік постаменту. Німецькі солдати розгубилися, адже стріляти не можна, бо була вірогідність поцілити в коменданта. Андрій з усієї сили своїм тілом збив коменданта з постаменту і разом з ним упав на землю. Сильний глухий удар

об землю сповістив усім про падіння труби. Крюгер швидко схопився. Біля його ніг з-під труби стирчали уламки дошок постаменту, на якому він тільки-но стояв.

Де кілька хвилин усі були розгублені. Полонені ненавиділи коменданта. Труба так «вдало» падала на коменданта, а тут № 709, над яким він найбільше знущався, урятував йому життя. У наших головах такий вчинок не вкладався.

Це не вкладалося і в голову Крюгера. Деякий час він був у шоковому стані. Він не розумів логіку полоненого. Чому цей полонений № 709 урятував йому життя після тих тортур і знущань, які він йому заподіяв? Комендант знав, що полонені ненавиділи його як ворога, і це він розумів, адже йде війна і він – один з учасників цієї війни. А на війні, як він вважав, виживає найсильніший. Крюгер майже ніколи не програвав. Його ніколи не підводила його логіка мислення. Боротьба була долею його життя. Раптом комендант почав розуміти, що у своїй боротьбі з беззбройним і беззахисним військовополоненим № 709 він, озброєний і сильний німецький офіцер, програв. Він пригадав, що віруючий № 709 якось сказав йому, що Бог може визволити його з полону навіть рукою самого коменданта табору. Крюгер гірко посміхнувся. Він віддав розпорядження черговому офіцеру, сів у свою машину і поїхав.

Андрія відвели в баню, переодягли в цивільний костюм і підвели до машини коменданта. Водій відчинив перед ним двері, як робив перед комендантом, і виїхав за межі табору. Андрія ми більше ніколи не бачили. Незабаром групу полонених, у якій опинився і я, перевели в інший табір, який охороняли румуни і з якого нас звільнили білоруські партизани».

Віктор Скрипніков

«Придет день Господень, как тать ночью»

Человек живет мечтой о лучшем, о счастье, ведь жизнь нередко наполнена переживаниями, неудачами, разлуками, бедами. У одних мечты сбываются, у других нет. Кто-то думает, что счастье в деньгах, другие – что оно во власти, третьи видят его в удовольствиях. Человек тянется ко всему этому, но успеха нет, и потому, когда он видит, что богатые и успешные тоже плачут, ему становится легче. А многие и вовсе заявляют, что счастья не существует.

Библия говорит о том, что на небе произошла война между Богом и сатаной и что все мы – участники этого конфликта. В такой напряженной, сложной обстановке человеку непросто жить. Ему хочется найти спокойное место в этом бушующем море, укрыться от плохих новостей, слухов, разговоров. По всемирным статистическим данным, каждый седьмой на нашей планете имеет проблемы психического характера. Около 40 миллионов человек заражено ВИЧ-инфекцией. По оценкам ВОЗ, только в 2015 году 1 миллион детей заболели туберкулезом и 170 тысяч умерли от него.

Что может дать человеку покой и уверенность в это неспокойное время? В Евангелии от Иоанна мы читаем: *«Да не смущается сердце ваше; веруйте в Бога и в Меня веруйте. В доме Отца Моего обителей много. А если бы не так, Я сказал бы вам: „Я иду приготовить место вам. И когда пойду и приготовлю вам место, приду опять и возьму вас к Себе, чтобы и вы были, где Я»* (Ин. 14:1–3). Эти слова Иисуса радуют, окрыляют! Они позволяют оторваться от земного и подумать о небесном. Но некоторые люди настроены скептически. «Сколько лет этим словам?» – спрашивают они. О таких людях апостол Петр говорит: *«Прежде всего найдите, что в последние дни явятся наглые ругатели, поступающие по собственным своим похотям и говорящие: „где обетование пришествия Его? Ибо с тех пор, как стали умирать отцы, от начала творения, все остается так же»* (2 Пет. 3:3, 4).

Тяжело, когда над тобой смеются, как в свое время потешались над Ноем. Но Ной был сильным, а я? Когда смеются над твоей прической или одеждой, можно поменять имидж. Можно накопить денег и купить другую одежду. Здесь все просто. Сложнее, когда смеются над пьющим мужем. Но и эту проблему можно решить. Но что делать, когда смеются над твоей верой?

Нередко можно услышать подобные вопросы: «Сколько можно ждать обещанного? Вам самим не надоело об этом говорить?» Как быть в этой ситуации? Что может помочь последователю Христа выдержать все эти насмешки? Люди говорят: «Поймите, все человечество едет в одном поезде, конечная остановка которого – неизвестность. Как можно вырваться оттуда, если все едут в одном составе, и куда стрелочник направит рельсы, туда поезд и поедет?» И поэтому кто-то по жизни своей беспечно сидит в вагоне-ресторане, кто-то спит на верхней полке или для разнообразия читает книгу, чтобы убить время. А кто машинист? Вы знаете, куда едете? В ответ мы слышим: «А какая нам разница?»

«Мы призваны не к тому, чтобы быть хорошими в глазах людей, мы призваны к тому, чтобы быть святыми в глазах Бога, и это совсем другое измерение человеческого духа.»

Но это неправда! Поезд не один, и машинист тоже. В Библии написано: *«Входите тесными вратами, потому что широки врата и пространен путь, ведущие в погибель, и многие идут ими»* (Мф. 7:13). Время идет, а Христос пока не приходит. Почему? Библейский ответ таков: *«Не медлит Господь исполнением обетования, как некоторые почитают то медлением; но долготерпит нас, не желая, чтобы кто погиб, но чтобы все пришли к покаянию»* (2 Пет. 3:9). Бог долготерпит нас. Не медлит, а потому не следует насмехаться над Его словами и заявлять: «Где обетование пришествия Его?» Петр утверждает, что этот мир вовсе не неизменен, он уже однажды был уничтожен потопом, и второе уничтожение – огнем – скоро придет. Его противники утверждают: Второе пришествие за-

держалось настолько, что, скорее всего, его и вовсе не будет. Но на время надо смотреть глазами Бога. И Его задержку следует относить не к медлительности, а к милосердию.

Он дает грешнику еще одну возможность покаяться и обрести спасение, дает нам время, а мы становимся равнодушными. Ожидание сменяется полным спокойствием, и мы начинаем верить и думать о себе, что мы не так уж и плохи.

А кому нужен Бог? Плохим и грешным людям? Каким людям нужно ходить в церковь и каяться – плохим или хорошим? Сегодня многие не отрицают Бога, но равнодушны к Его воле. Живут сами по себе, как хотят, как знают. Они говорят, что в церковь можно и не ходить, главное, чтобы Бог был в душе. Важнее быть в общем смысле хорошим человеком. Но если говорить о вере в душе, то пусть кто-то попробует позавтракать или пообедать в душе.

Что значит быть хорошим человеком? Это понятие относительное, скажете вы, все люди хорошие, потому что созданы Богом. Человек – венец творения. Да, это так. Именно этого желает Господь от нас – чтобы мы уподобились Ему. И в этом смысле каждый человек хорош, он прекрасен. Но в повседневной жизни мы для кого-то хороши, а для кого-то не очень. Можно быть хорошим педагогом в школе, а дома быть плохим мужем. В желании человека быть хорошим для всех может присутствовать такое качество характера, как человекоугодие, лицемерие (см. Лк. 6:26).

Чтобы составить о себе хорошее мнение, некоторые приспособляются к своему окружению, производя на него определенное впечатление. На это затрачивается много душевных сил. Таких людей Христос в Евангелии называет лицемерами. Мы призваны не к тому, чтобы быть хорошими в глазах людей, мы призваны к тому, чтобы быть святыми в глазах Бога, и это совсем другое измерение человеческого духа.

Блез Паскаль, французский философ и ученый, говорит: «Людей условно можно

УСЕ НЕ ВИПАДКОВО

«І сказав Він людині тоді:
«Таж страх Господній –
це мудрість, а відступ від
злого – це розум!»
(Йова 28:28).

Успіхи й невдачі в житті Йосипа не були випадковими, їх передбачило Провидіння. Але як йому вдавалося виявляти таку твердість характеру, чесність і мудрість? Це було наслідком старанного виховання в ранні роки. Йосип підкорявся більше обов'язку, ніж своїм нахилам; чистота і просте довір'я юнака принесли плоди в зрілому віці. Найвидатніші таланти не матимуть жодної цінності, якщо їх не вдосконалювати; необхідно розвивати старанність і силу характеру. Високо моральний характер і прекрасні розумові здібності – не результат випадковості. Бог дає можливості, а успіх людини залежить від того, як вона скористається ними. Сприятливі можливості, даровані Провидінням, слід відразу помічати та старанно

використовувати (Свідчення для Церкви, т. 5, с. 321).

Через Йосипа Бог явив Себе не тільки народу Єгипту, але й усім націям, пов'язаним із цим могутнім царством. Господь хотів зробити Йосипа носієм світла для всіх народів і поставив другим на престолі найбільшій світової держави, щоб небесне світло могло проникнути всюди (Свідчення для Церкви, т. 6, с. 219).

Лише дехто розуміє, який вплив справляють життєві дрібниці на формування характеру. Усе, що нас стосується, має певне значення. Різноманітні обставини, з якими ми щодня зустрічаємося, призначені для випробування нашої вірності; вони готують нас до виконання більших завдань. Вірність принципам, виявлена в щоденному житті, привчає

ставити вимоги обов'язку вище за власні бажання та спонукання. Душа, яка отримала таке виховання, не захитається у виборі між добром і злом, як тремтяча від вітру тростина. Такі люди залишаються вірними своєму обов'язку, оскільки привчили себе до вірності та правдивості. Сумлінно виконуючи найнезначніші обов'язки, вони знаходять силу для вірності у великих справах. Чесність дорожча за офірське золото. Без неї ніхто не зможе досягти почесного становища. Але чесність не передається у спадок. Її неможливо придбати за гроші. Висока моральність і прекрасні розумові здібності не є результатом випадковості. Найвидатніші здібності не матимуть жодної цінності, якщо їх не вдосконалювати (Патріархи і пророки, с. 222, 223).

поделити на праведників і грішників. Праведники – это те, кто считает себя грешниками, а истинные грешники – это те, кто считает себя праведниками, чувствуя себя хорошими людьми». Именно поэтому они не видят своих недостатков, не чувствуют, как далеки от Бога, от любви. А должна ощущаться великая нужда в любви! Бог помогает человеку почувствовать свою греховность, почувствовать глубокую духовную болезнь. Господь одновременно обнаруживает эту болезнь и ее же готов исцелить.

Человеку нужен Бог и нужна церковь – тело Христово. Человек не может быть один, он должен принадлежать кому-то. Нам нужна поддержка со стороны, чтобы жить по-другому. Находясь в церкви, мы поддерживаем друг друга в духовной жизни. Конечно, можно быть в церкви и в то же время быть далеким от любви. Сколько людей ходит в церковь и не живет по-евангельски. Иметь вид благочестия легче, чем владеть силой благочестия (см. 2 Тим. 3:5).

Если человеку Бог нужен лишь на время, то, конечно, ждать Его возвращения нет смысла. Мальчик в возрасте 3–5 лет обещает маме, что, когда он вырастет, обязательно женится на ней. А в 13 лет он стесняется вместе с ней войти в один

троллейбус. Некоторым взрослым детям становится тяжело жить со своими родителями, те становятся для них вещью, которую просто некуда положить. Для пожилых родителей просто не находится места в их квартире, и дети приходят к мысли, что проще сдать их в дом престарелых. Порой именно так мы поступаем с Богом! Вначале мы говорим: «Господи, помоги нам, Ты так нужен нам в этот час!» А потом пытаемся «сдать» Бога в «архив». Но в результате там оказывается не Он, а мы, где нами управляют другие.

Что же сказать людям, которые смеются над нашим ожиданием Второго пришествия Христа? Ответ мы найдем в Священном Писании: «Придет же день Господень, как тать ночью» (2 Пет. 3:10; см. 1 Фес. 5:1–3). Не Господь придет, как вор ночью, а день! Речь идет о неожиданности Божьего приговора в судьбе беспечных людей. Мы все можем разложить в своей жизни по полочкам, забыв при этом о Том, в Чьих руках наша жизнь.

Что мешает человеку приготовиться ко Второму пришествию Иисуса Христа? Человеку часто не хватает одной ночи, одного часа, десяти минут, чтобы успеть что-то сделать, завершить нача-

тое. Почему? Потому что мы бываем несобранны, халатны, ленивы, равнодушны.

Надеясь на случай, в Царство Божье не попадешь. Если мы в разрыве с Богом и отвергаем истину, если не исполняем Его Слова, то день тот «придет, как тать ночью». Если мы во вражде, в ссоре со своими друзьями, близкими и далекими, и не желаем мириться, то день тот украдет наше спасение. На многие вещи мы смотрим как на мелочи, но из мелочей складывается вся наша жизнь.

Апостол Павел предлагает нам больше думать о Небе: «Итак, если вы воскресли со Христом, то ищите горнего, где Христос сидит одесную Бога» (Кол. 3:1). «Но вы, братия, не во тьме, чтобы день застал вас, как тать... Мы же, будучи сынами дня, да трезвимся, облекившись в броню веры и любви и в шлем надежды спасения» (1 Фес. 5:4, 8).

Каким меня застанет этот день? Хорошим в своих глазах или святым в глазах Божьих? Это вопрос для каждого из нас. И да благословит Господь нас, Своих детей, принять правильное решение!

Олег
Харламов

Життя церкви

ІНТЕРАМЕРИКАНСЬКИЙ
ДИВІЗИОНАдвентисти Мексики
допомагають
постраждалим від
землетрусу

У Мексиці 19 вересня стався землетрус в 7,1 балів. Керівники Церкви повідомляють, що поки невідомо про загибель членів церкви. «Інфраструктура церкви сильно постраждала, наші школи зазнали руйнувань, одні більше, інші менше. Будинки багатьох членів церкви зруйновані. Місцеві адвентистські церкви і школи в Мексиці відчинили свої двері для збору продуктів і ліків для допомоги жертвам землетрусу, – сказав Хорхе Гарсія, директор відділу інформації Церкви в Мексиці. – Банні Фуентес, 19-річний лідер молоді в столичному регіоні, зв'язався з молодими адвентистами та молодіжними лідерами по

всьому місту після землетрусу і закликав їх бути активними добровольцями. Вони готували їжу і доставляли її в притулки. Члени церкви взяли активну участь у пошуку людей по всьому місту. 40 % міста знаходиться без електрики».

«Усе, що відбувається в нашій країні і по всьому світу говорить нам про те, що Ісус скоро прийде», – сказав президент Церкви в Мексиці Хосе Дзул. Керівники Церкви в Мексиці відвідають церкви, школи і членів церкви, аби підтримати їх і спонукати продовжувати допомагати один одному.

Підтримаймо членів церкви в Мексиці своїми молитвами.

За матеріалами Adventist Review

Пуерто-Ріко.
Ураган Марія

У Пуерто-Ріко (США) 20 вересня пройшов ураган Марія. Шторм четвертої категорії зруйнував інфраструктуру всього острова. Церква АСД в Пуерто-Ріко налічує понад 33 тис. членів церкви, які об'єднані в 311 церков. У Церкві діє лікарня, університет, дві радіостанції, декілька початкових і середніх шкіл.

«В історії нашої країни ще не було такого лиха, що б викликало настільки великі руйнування, як ураган Марія. Це паралізувало весь острів, зв'язку немає. У лікарні «Белла Віста», у якій знаходиться 62 пацієнта, працюють свої генератори, і ми надаємо обмежену допомогу», – сказав Луїс А. Рівера, адміністратор адвентистського госпіталю «Белла Віста».

«Інтер-Американський регіон (IAD) разом з Університетом Лома Лінда

надають допомогу постраждалим після буревію, – сказав Ізраель Лейто, керівник церкви в IAD. – Багато хто втратив усе, що в них є. Поки що немає інформації від 140 районних пасторів про членів церкви».

Обід Хіменес, президент Адвентистського університету Антильських островів, розташованого в Маягуес, повідомив що 210 студентів і викладачів в безпеці. Під час урагану університетське містечко не постраждало.

Девід Себастьян, керівник відділу комунікації церкви в Пуерто-Ріко, сказав, що церковні радіостанції постраждали і наразі мовлення не ведеться. «Те, що сталося в нашій країні, – це можливість для наших співгромадян відновитися духовно, об'єднати зусилля, дивитися в майбутнє з надією і просунутися вперед у підготовці до Небес», – сказав він.

БУКОВИНСЬКА
КОНФЕРЕНЦІЯНА НЕБІ
РАДІЮТЬ

«Кажу вам, що за одного грішника, який кається, радість на небі буде більша, ніж за дев'ятьма праведниками, які не потребують покаєння»

(Луки 15:7).

Улітку цього року на молодіжному таборі у с. Ржавинці прийняли хрещення шестеро осіб, зокрема Іван Дубчак з громади с. Малинці. Про цього молодого хлопця хочеться коротко розповісти. У пошуках істини Божої він відвідував церкви різних релігійних напрямків, але не отримав відповідей на запитання, що хвилювали його. Одного разу його товариш, який ще не є членом Церкви АСД, запросив його відвідати адвентистський молодіжний конгрес. Іван прийшов на конгрес і залишився в церкві. Це вже потім були курси з вивчення Біблії «Вірую», з яких Іван дізнався про все те, що так довго хвилювало його. Вивчення основних пунктів віровчення церкви АСД було для Івана завжди радісним відкриттям нових істин.

Юлія Відрашку

БАЙДАРКИ-2017 (Матвія 10:1)

Літо 2017 року стало великим благословенням у проведенні чергової програми літературних євангелістів у м. Галич та його районі. Погода, природа на березі річки Дністер, що під Галич горою, з милості Господа сприяли роботі літературних євангелістів на довколишніх територіях. На заклик до участі у програмі цього року відгукнулося чимало молодих людей. За два тижні було пройдено 29 населених пунктів. Господь неодноразово відводив дощові, чорні хмари від табору. Продано 1349 книг. Подаровано 2700 газет «Вічний Скарб», 500 газет «Моя здорова

сім'я», 400 газет «Скарбничка», 400 книг «Дорога до Христа».

Дорогі брати та сестри! Якщо ви стежите за інформацією з полів, де звершують служіння літературні євангелісти, то щороку ви знайомитеся із статистикою, результатом програми «Байдарки». І вам обирати, чи бути тільки читачем інформації про служіння літературних євангелістів, чи хоча б одного року стати учасником чудової Божої програми. Якщо ви хоча б раз поїдете на програму, то приєднаєтеся до тих небагатьох євангелістів, які інколи промокають від дощу, втомлюються, відпочивають

Життя церкви

не в домашніх умовах, харчуються на природі, співають щовечора біля вогнища, часто стикаються з байдужістю до духовних істин, але знаходять нових людей, які купляють книги, просять молитовної підтримки.

Ви можете пережити те саме. Ви відчуєте Боже керівництво у справі спасіння людей. Приєднуйтеся до літературних євангелістів і ви ніколи про це не пошкодуєте. Нехай Бог вас рясно благословить за молитви та підтримку цього служіння.

А. Воевідко

«СИЛЬНЕ ПОКОЛІННЯ» – 2017

У літку цього року в Тернополі проходив молодіжний проект «Сильне покоління». Це молодіжний рух, створений для того, щоб молодь із різних куточків України могла зібратися разом і протягом двох тижнів, проводити соціальні проекти для молоді, дітей та жителів міста. Дванадцятьох молодих людей плідно трудилися на Божій ниві впродовж двох тижнів. У рамках проекту було проведено: розважально-пізнавальну програму для дітей «Країна здоров'я», благоустрій міста, канікулярну школу для дітей. Також молодь відвідала багатодітні та малозабезпечені сім'ї з матеріальною допомогою.

Хочу поділитися враженнями команди стосовно проекту. «Прибираючи набережну озера, мала змогу познайомитися з багатьма людьми, які

розповіли про своє життя. Серед них був прибиральник з двома вищими освітами. Їхні історії життя вразили мене до глибини душі, зрозуміла наскільки Бог милостивий до мене і як рясно благословляє», – розповідає учасниця команди Марина.

«Сильне покоління»-2017 у м. Тернопіль було благословенним. Кожен проект, який ми здійснювали, не обходився без проблем і перешкод, але вірю і знаю, що всі труднощі були лише для того, щоб проявилася не наша сила, а Божа!

ТЕРНОПІЛЬ

Вірю, що нам вдалося посіяти насіння надії в серцях дітей, молоді та дорослих і мріємо, що воно дасть плід спасіння», – ділиться своїми думками лідер команди Петро.

«Зробити своє життя щасливим не так вже й складно, потрібно лише перестати думати, що щастя можливе в майбутньому, і навчитися отримувати задоволення від кожної миті. Кожен день був наповнений досвідами з Богом. Хіба це не щастя?! Цей проект щоразу заряджає енергією для служіння на наступний рік. Саме цей четвертий сезон по-особливому вплинув на мій світогляд. Відчула щастя бути корисною для інших, побачила результат від своїх старань. Почула важливі поради від духовних наставників, які змінили мене», – розповідає Олена.

Не втрачайте палкого бажання служити людям і Богові.

Юліанна Павлице

Цена моей жизни

Тот день навсегда останется в моей памяти. На пешеходном переходе меня сбила машина. При ударе произошло кровоизлияние в мозг. Позже я узнала, что если мозг наполняется 100 мл крови, то человек остается на всю жизнь инвалидом, прикованным к постели, который не может говорить, читать, писать. А к летальному исходу приводит 160 мл крови в мозге! В моем случае мозг наполнился 210 мл крови.

Когда я пришла в себя, то поняла, что мое тело меня не слушается. Я хотела кричать от боли, но у меня отнялась речь. Я чувствовала, как мозг сдавливается от наполнявшей его жидкости, и не понимала, что со мной происходит. Какая-то девушка, приподняв мою голову, кричала: «Только не закрывай глаза!».

Накануне я поссорилась с мамой и не успела попросить прощения. Я мысленно сказала: «Боже, спаси меня!» – и сразу впала в кому. Водитель, сбивший меня, вызвал скорую. Врачи приехали быстро. Счет шел на минуты. Позже, восстанавливая в памяти события моей жизни, я вспомнила, что предшествовало аварии.

Моя мама в молодости познакомилась с одной женщиной, адвентисткой седьмого дня. Мама даже несколько раз посетила церковь, но вскоре перестала туда ходить. Спустя 18 лет ее сердце снова потянулось к Богу, и она вспомнила об адвентизме. Зная, что эти люди проповедуют библейскую истину, она начала искать видеозаписи проповедей в Интернете. Вскоре мама попросила меня отвезти в церковь десятину. Однако я и слышать об этом не хотела. Но мама не отступала, несмотря на то, что своими отказами я огорчала ее. Она тогда еще работала в субботу, а я – нет. И потому она настойчиво просила меня отнести десятину в церковь. Спустя два месяца я сдалась. В Интернете мы нашли адрес церкви. В церкви меня радостно приветствовали, позвали в группу помолиться. Я вспомнила, как в детстве приходила с мамой в эту церковь. Когда начали петь псалмы, я ощутила присутствие Бога – Он обращался ко мне словами этих песен прославления.

В течение полугода я возвращала Господу десятину, соблюдала Закон Божий,

но мне постоянно что-то не нравилось. Я выискивала недостатки и всех критиковала. Одна из сестер однажды сказала мне: «Люди в церкви не идеальные. Церковь – это больница, куда все приходят лечиться!».

Я всегда хотела знать будущее и поэтому решила обратиться к гадалке. На одном из библейских семинаров я задала вопрос о гадалках. Мне объяснили, кто управляет и стоит за ними с библейской точки зрения и что Бог запрещает обращаться к ним. Но я решила, что все равно пойду к гадалке. Однако перед визитом к ней кое-что произошло. Я шла на работу, и по пути меня сбила с ног стая собак. Преодолевая невыносимую боль, я поднялась. Тогда все обошлось.

Спустя некоторое время мне приснился тревожный сон, и одна из сестер посоветовала мне больше молиться, если меня что-то беспокоит. Мне этого было недостаточно, и я снова пошла к гадалке, но та ничем мне не помогла.

Однажды, возвращаясь с пляжа, я ступила на пешеходный переход, пересекавший широкую дорогу. Посмотрев по сторонам, я дошла до середины дороги. Неожиданно услышала голос: «Стой!». «Разве можно останавливаться посреди дороги?» – подумала я и не остановилась. И вновь раздался громкий голос: «Стой!». Теперь его услышала не только я, но и те, кто был рядом. Они в недоумении смотрели на меня, пытаюсь понять, кто это сказал. Вдруг я услышала рев автомобиля, несущегося прямо на меня. Я застыла. Слава Богу, водителю удалось справиться с управлением и избежать наезда, а я после этого случая начала серьезно молиться.

Но впереди меня ожидало еще одно испытание. Мне предложили высокую должность с большой зарплатой, с возможностью путешествовать. В то время на первом месте у меня были деньги. Мама спросила меня о выходном. «Выходных нет», – ответила я. Мама была встревожена: «Значит, надо нарушать четвертую заповедь?». Я сказала: «Неужели Бог не знает, как мы нуждаемся?» «Откажись, – просила она, – у меня плохое предчувствие!»

Слова мамы рассердили меня. «Я сделала выбор – выхожу на работу!» – сказала и ушла не попрощавшись. По дороге я позвонила своей подруге, предложив ей встретиться. Когда я вышла из маршрут-

ки и переходила дорогу по пешеходному переходу, меня сбила машина.

Отвергнув Бога и Его путь, Его защиту и благословение, я выбрала власть и деньги. Но как велика Божья любовь к Его непокорным детям! Он борется за каждого человека до последнего его вздоха. Когда я, лежа беспомощно на асфальте, обратилась к Богу с просьбой о спасении, Он даровал мне его!

Врач говорила, что за свою практику не видела подобного. Господь не оставлял меня ни на минуту, помогая справляться с болью и переживаниями. Однажды я попросила маму привезти мне какую-нибудь книгу. Когда я ее открыла, то поняла, что не знаю ни букв, ни цифр! Я не помнила ни одного события из своей прошлой жизни. Жизнь началась заново – с изучения Букваря. Когда я выучила буквы, вспомнила, что знала наизусть 90-й псалом. Я открыла его, думая, что прочту, но не смогла. Однако с Божьей помощью начала читать по слову, потом по предложению и вскоре могла прочесть весь псалом. Вернувшись из больницы домой, я погрузилась в глубокую депрессию. Бог вывел меня и из этого состояния.

Летом 2016 года мне приснился сон: мы с мамой хотим принять крещение, но слышим ответ ангела: «Время благодати окончилось!». «Как же так? – возмутилась я. – Заповеди я соблюдала, Библию изучала. И после всего этого я не достойна?». Ангел спокойно ответил: «Сколько раз Бог обращался к вам?». Услышав этот вопрос, я опустила глаза. Как часто на протяжении жизни Бог обращался к нам – через людей, телевидение, газеты – с призывом покаяться и принять крещение. Я же постоянно откладывала. Проснувшись, я спросила у мамы, что означает фраза «время благодати». Когда она мне объяснила, я позвонила пастору. Я хотела принять крещение в тот же день.

Через месяц, в сентябре 2016 года, мы с мамой заключили завет с Богом. Теперь я понимаю, что именно благодаря трагичным событиям я впустила Его в свою жизнь. Мое здоровье настолько восстановилось, что сейчас, через год после крещения, я могу работать. У меня теперь новые друзья, новые надежды и новая жизнь с Богом!

Галина Ситникова

Навіщо ви ходите до церкви?

Дощовий суботній ранок... Напередодні був день суети. Ви втомилися. Можливо, краще залишитися вдома, а не йти до церкви, виспатися, увімкнути телеканал «Надія» і лаштувати собі справжній день спокою на м'якому дивані в затишному куточку?

Ні, ви все ж таки збираєтеся, відганяючи настирливі думки. Що це, багаторічна звичка? «Так заведено», – можливо, думаєте ви, подумки звітуєте перед собою. Або ж в цей момент вами рухає щось інше? Подумайте і чесно відповідайте самі собі.

Хочу поділитися враженнями від пережитої суботи. На уроці Суботної школи ми ділилися дослідами та переживаннями, і я пораділа за сестер, від щирого серця дякували Богові за Його підтримку. Одна з них, Ольга Олександрівна Камінська, з натхненням розповіла, як Бог чудовим чином врятував сім'ю її сина і його самого. У неділю вони всією родиною поїхали за грибами. Зібравши гриби в одному місці, вирішили їхати далі. Син Ольги Олександрівни був за кермом. Несподівано йому зателефонували, і він, зупинивши автомобіль, вийшов, щоб поговорити. І раптом його рідні помітили, що він повільно сідає на землю. Слава Богу, усе закінчилося благополучно, хоч було чимало проблем і переживань. У п'ятницю його вже виписали з лікарні. З серця сестри Ольги лився потік подяки і хвали Богу за своєчасне втручання в ситуацію. Якби в той критичний момент не було телефонного дзвінка, її син втратив би свідомість за кермом! Але Боже провидіння не допустило цього. Ми приєдналися до хвали щасливої мами і дякували Господу за Його милість.

Також про свій досвід з Богом розповіла сестра Світлана Григорівна Холодко. У четвер вона зламала руку. Однак, незважаючи на біль, настрої у Світлани був радісним. Перед тим, як це сталося, вона опинилася в скрутному становищі – потрібно було заплатити за оренду магазину, власницею якого вона є, а коштів не вистачало. І треба ж було статися такий неприємності. Однак наступного дня Світлана згадала, що при недавньому оформленні документів їй нав'язали страховку. Світлана Григорівна скористалася нею, і їй негайно виплатили гроші. На щастя, вона змогла заплатити за оренду.

Коли ж після перерви настав час подяки і молитовних прохань, мій дух знову радів разом із братами та сестрами, які підносили подяку Богові. Хтось дякував за почуті молитви про зцілення, хтось за картоплю, привезену на зиму, хтось за допомогу в проблемній ситуації. Атмосфера хвали і подяки, яка панувала в церкві, нагадала мені про нещодавно прочитані слова Е. Уайт. «Ви повинні збиратися разом не тільки тому, що так заведено, але для того, щоб обмінюватися думками, розповісти про свої повсякденні досвіди, висловити подяку, розповісти про своє щире бажання отримати Божественне просвітлення, щоб ви могли пізнати Бога і посланого Ним Ісуса Христа. Спілкування з ближніми у Христі зміцнить душу у життєвих випробуваннях і конфліктах. Ніколи не думайте, що ви могли б залишитися християнами і водночас замикатися в собі. Кожен з нас є частиною великої людської громади, і досвід кожного буде значною мірою визначений досвідом його товаришів» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 6, с. 362).

«У хвилини несподіваних труднощів і небезпек серце може кликати про допомогу до Того, Хто присягався врятувати Своїх вірних, коли б вони лише не звернулися до Нього. За будь-яких обставин, у будь-яких умовах душа, яку обтяжують горе і турботи або долають спокуси, може знайти впевненість, підтримку і допомогу в безмежній любові й силі вірного Свогому заповітові Бога» (Е. Уайт. Пророки і царі, с. 631-632).

Кожен з нас може опинитися в кризовій ситуації. Нехай же Господь не тільки підтримає нас, але і допоможе поділитися своїм досвідом із братами і сестрами, з якими ми пов'язані узами, набагато міцнішими за кровні. І нехай кожна субота буде для нас можливість радісного спілкування в церкві з Богом і Його сім'єю, частиною якої ми є.

Ольга
Бокова

Пребывая в Его любви

«Как возлюбил меня Отец, и Я возлюбил вас; пребывайте в любви Моей. Если заповеди мои соблюдете, пребудете в любви Моей, как и Я соблюл заповеди Отца Моего и пребываю в Его любви» (Ин. 15:9, 10).

Христиане, пребывающие в любви Иисуса, не могут не распространять вокруг себя эту любовь. Несколько лет тому назад Богдан летел за границу с пересадкой в другом городе. В пересадочном городе авиакомпания сообщила, что полет задерживается на несколько часов. Когда Богдан зашел в самолет, то услышал, что пассажиры жалуются на расстроившиеся их встречи из-за опоздания рейса. Их настроение становилось все более враждебным и агрессивным. Стюардесса извинилась за задержку, объяснив, что эти неудобства были вызваны бурей. Она объявила, что команда сделает все от себя зависящее, чтобы каждому пассажиру было удобно.

Богдан восхищался ее улыбкой и теплыми приветствиями, когда она ходила по проходу. «Хозяйка» самолета без посторонней помощи превратила пассажиров в радостную группу людей, и те в знак благодарности дружно зааплодировали ей, когда самолет приземлился. Когда Богдан выходил из самолета, он спросил стюардессу:

– Вы христианка?

– Да, и я счастлива быть ею, – ответила она.

Когда мы видим проявление Божьей любви и являемся ее причастниками, можно ли быть кем-либо иным, как не обществом радостных вестников Господних?

Во время второго из восьми столкновений со священниками храма, описанных Малахией, пророк говорит от имени Бога: «**Священники, бесславящие имя Мое**» (Мал. 1:6). В ответ на это звучит насмешливая реплика: «**Чем мы бесславим имя Твое?**» Божьи слова, указывающие на корень проблемы, находятся в первой части стиха: «**Сын чтит отца и раб – господина своего; если Я – отец, то где почтение ко Мне? И если Я – Господь, то где благоговение предо Мною?**»

...Бригадный генерал Теодор Рузвельт ожидал своего рейса на одном из аэродромов. К окошку кассы подошел моряк и попросил билет на тот же самолет.

– Я хочу повидаться с матерью и у меня совсем немного времени, – объяснил он.

Его просьба не произвела никакого впечатления на кассира. «Вы же знаете, идет война!» – воскликнула она. В следующую минуту к окошку кассы подошел генерал Рузвельт и попросил отдать его место моряку.

Попутчик Рузвельта выразил удивление:

– Разве ты не спешишь тоже?

– Тут вопрос звания, – последовал ответ. – Я только генерал, а он – сын!

НЕЗДОРОВА АТМОСФЕРА

Я бачила, що братам Д. і Г. загрожує страшна небезпека втратити вічне життя. Вони не розуміли, що заважають просуванню справи Божої в Н. Коли під час першого нашого приїзду на це узбережжя там проводилося табірне зібрання, сотні людей були переконані в істині, але Бог знав, з якого матеріалу складається ця церква. Якби досить багато душ прийняло істину, їх не було б кому духовно насичувати, піклуватися про них і вести до піднесеного життя. Брат І. мав заздрісний, прискіпливий, ревнивий дух. Він всюди бажав бути першим, інколи не хотів робити нічого. Він цінував себе набагато вище, ніж його оцінював Бог. Людина з таким темпераментом не може довгий час жити у світі з будь-ким, бо йому властиво вступати в полеміку і повставати проти всього, що не відповідає його поглядам. Господь залишив його йти власним шляхом і продемонструвати всім, який дух ним керує.

Брат І. вніс до церкви той самий дух, який панує в його сім'ї, і спробував усе робити в цьому дусі. Його в'дливий зауваження й жорстокі слова на адресу рабів Божих записані в книзі у Бога. Йому доведеться відповісти за них. Він вийшов від нас, бо не був нашим. І церкви в жодному разі не слід спонукати його повернутися, бо з таким духом, яким він зараз керується, брат І. почав би сваритися навіть з ангелами Божими. Йому неодмінно захотілося б керувати роботою ангелів і диктувати їм, що робити. Але з таким духом не можна потрапити на Небо. Брати І. і Д., якими Бог незадоволений, наважилися чинити опір рабам Божим, очорняти їх і приписувати їм нечесні мотиви. Вони спробували підірвати довіру братів до цих працівників, а також до свідчень. Та якщо ця справа від Бога, вони не зможуть перешкодити їй. Усі їхні зусилля будуть марними. Брат Г., ти перебував у такій непроглядній темряві,

що вирішив, ніби брати І. та Д. праві. Ти повторював їхні слова і говорив про «всесильність однієї особистості». О, як погано ти розумів те, про що говорив!

Бог не допустить, щоб душі виходили зі світу і приймали істину, тому що не хоче, щоб вони потрапили під вплив таких людей, які каламутять воду в церкві. Наш Небесний Отець дуже мудрий, щоб приводити душі до церкви з такою нездоровою атмосферою, бо на них можуть справляти неприємне враження люди з неосвяченим серцем і життям. Ці люди не живуть у згоді з істиною, не перебувають в єдності з тілом Церкви, але віддаляються від своїх братів. Вони діють наперекір тим, кого Бог використовує, щоб приводити людей до істини.

Хто буде духовно насичувати ново навернених, щоб вони твердо стали на шлях дотримання всіх Заповідей Божих? Хто стане батьками для тих, хто потребує допомоги і підтримки? Чи розуміють ці брати, що вони роблять? Своєю неправильно поведінкою вони перекривають шлях для грішників, які бажають покаятися. Кров цих душ буде знайдена на їхньому одязі, якщо вони не покаються і повністю не зміняться.

Невже ці незадоволені думають, що тільки вони праві, а тіло Церкви, що включає всіх віруючих, які дотримуються суботи, помиляється? «За їхніми плодами впізнаєте їх». Кого Бог благословляє? Кого Бог веде? Хто працює для Нього? Хто творить добро, намагаючись донести істину до свідомості людей? Невже ці люди розраховують, що вся Церква як Тіло Христове прийде до них, відмовиться від свого досвіду й поглядів і прийме судження неосвячених заколотників? Або, можливо, їм самим потрібно відновити єдність з тілом Церкви?

Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 4, с. 237-239.

СХОДИ ДО БОГА

Сходинки гори
Ель-Пеньон-де-Гуатапе

Мабуть, кожен із нас багато разів щодня піднімається сходами. Не кожними сходами зручно спускатися й підніматися. Побудувати хороші сходи – ціла наука. Деякі роблять сходи крутіші, ніж треба, із занадто маленькими або занадто високими сходишками. Піднімаючись «неправильними» сходами, можна впасти.

Колодязь Чанд Баорі

Щоб побудувати хороші сходи, потрібно розрахувати нахил, глибину й висоту сходинок. Треба додавати, віднімати, ділити і множити, щоб все вийшло правильно. До сходів екстреної евакуації висувають суворіші вимоги, ніж до звичайних.

У світі є незвичайні сходи, які не дуже зручні, зате їх цікаво розглядати. Це багатокілометрові тераси Мачу-Пікчу і сходинки, що виступають зі стін, які спорудили інки; сходи гори Хуашань у Китаї; 3500 сходинок колодязя Чанд Баорі в Індії; 702 сходинки гори Ель-Пеньон-де-Гуатапе

в Болівії; 3922 сходинки Хайку на Гавайях; 699 сходинок найпряміших сходів у світі в Анголі та багато інших. На сходах навіть проводяться марафони, наприклад, щорічний забіг в Емпайр-стейт-білдинг у Нью-Йорку.

Мойсей піднявся на гору Синай, щоб зустрітися на її вершині з Богом. Важко було підніматися, однак ця зустріч була того варта. За день до цього Бог наказав Мойсеєві підготуватися до сходження, щоб він зміг опинитися в присутності святого Бога.

Ти теж можеш піднятися по сходах, що ведуть у Божу присутність. Адже кожна сходинок зроблена так, що ти можеш впевнено ступати на неї. Бог каже тобі: «Приготуйся. Я хочу зустрітися з тобою».

Сходи гори Хуашань у Китаї

«І будь готовий на ранок; і вийди вранці на гору Синай, і постань там переді Мною на вершині гори»

(Вих. 34:2).

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, М. Опяр, І. Корещук
Дизайн та верстка: Ю. Сміль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10—А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72